

DIR-TE ADÉU

Eren les cinc. El vent de l'Empordà m'acariciava les galtes vermelles del sol. Havíem quedat. Havíem quedat i no estava preparada per aquell comiat, aquell adéu. Era un dia assolellat d'abril, d'aquells que fan olor a primavera. El verd dels pins, la seva olor intensa, es barrejava amb el blau i l'olor salada del mar. Estava asseguda en una roca observant el vaivé de les onades. Remor melancòlica que emanava molts records d'infantesa. D'estius a la Costa Brava. Que el temps passés mentre anàvem de cala en cala seguint el camí de ronda. De rialles entre castells de sorra i de vespres passejant pel port. Records que es difuminaven.

Feia temps que havia marxat a buscar millors oportunitats. Una feina fora del país que em donés millors condicions. I ara, els estius eren visites fugisseres, fent malabars per veure tota la família i els amics. És estrany com un lloc pot resultar tan familiar i tan distant al mateix temps. Tantes olors i tants colors que em sé de memòria però que ara ja formen part del record.

El soroll d'una gavina em va retornar al present. Les cinc i deu. No estava preparada pel present imminent, per retrobar-me amb tu. Era tot massa dolorós. Aquelles ferides que has volgut oblidar, no s'han curat ni cicatritzat perquè les has ignorat. Vaig respirar fons. Aspirant aquell aire salat i expirant pors que esperava que s'endugués la mar. Por a retrobar-me amb tu. Por a afrontar tant de dolor. Por de dir-te adéu.

El telèfon s'il·lumina. Un missatge del meu marit: "estàs bé? Estaré a casa esperant-te, diguem si necessites es". Ell sempre tan atent. Era el meu suport incondicional. Calma en la tempesta. No importava com de tortuós fos el camí, ell sempre estava disposat a donar-me la mà per continuar caminant junts. Ens havíem conegut quan érem massa joves per saber què volia dir el compromís. Però junts ho havíem descobert a la nostra manera. Havíem construït un món a la nostra mesura. Un món on em sentia sempre protegida. Però avui em tocava fer això sola, sense ell. Em tocava fer un pas a l'abisme per retrobar-me.

En la llunyania veig uns nens jugant amb la seva mare a la sorra. L'aigua encara és massa freda per banyar-se però el nen corre cap a l'aigua i la mare l'atrapa abans que arribi l'onada. Riuen junts i les seves rialles ressonen en aquell paisatge tan pintoresc. A la mare li encantava el mar. És terapèutic, deia. Quan els meus germans i jo érem petits sempre que teníem un cap de setmana llarg la mare ens agafava i ens portava a la Costa Brava. Ens deixava jugant i es submergia en aquella mar tan blava i immensa. Nedava fins que li apareixia un somriure en el rostre. I així, a cada braçada deixava enrere l'estrès i les preocupacions de la gran ciutat. Deia que el mar l'acariciava i que aquella carícia li curava tots els mals.

El rellotge marcava dos quarts de sis. Era la hora. Em vaig aixecar de la roca que em feia de seient. Les cames em tremolaven. Però una vegada més, vaig aspirar aquell aire que em portava tants records. Vaig obrir el maleter del cotxe i vaig agafar l'urna. Amb el cor encongint en un puny vaig obrir l'urna i vaig espargir les teves cendres en aquell penya-segat amb vistes a la mar Mediterrània. Adéu mare, hagués donat el que fos per veure més somriures com els que tenies a la Costa Brava. Ara ja estàs a casa, descansa en pau. Jo t'estimaré sempre. I amb un somriure trencat per una llàgrima vaig recitar aquell poema de Miquel Martí i Pol que tant t'agradava. Era hora d'afrontar la teva mort i dir-te adéu. Vaig respirar profundament, aquest cop una mica més lleugera.